

F. t. l. vedr. udlevering af lovovertrædere m.v.

stats eget territorium). på områder, hvor der ikke er tilsvarende dansk eksteritorial jurisdiktion.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.7. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

§ 10 g

Den foreslåede § 10 g fastsætter særlige betingelser for udlevering af personer til en anden EU-medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af fængselsstraf eller anden frihedsberøvende foranstaltning, som er idømt i et retsmøde, hvor den pågældende ikke har været til stede. Efter den foreslåede bestemmelse *stk. 1* må udlevering i sådanne tilfælde kun finde sted, hvis indkaldelsen til domsforhandlingen har været forkyndt for den pågældende personlig, eller den pågældende på anden måde var underrettet om tid og sted for domsforhandlingen.

Efter *stk. 2* kan der dog ske udlevering, selv om der ikke er sket personlig forkyndelse, og den pågældende ikke på anden måde har fået de nævnte oplysninger, hvis den pågældende i medlemsstaten kan kræve sagen genoptaget og har adgang til at være til stede under den fornyede domsforhandling.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 g er i overensstemmelse med den rammeafgørelsens artikel 5, stk. 1, fastsatte afslagsgrund, hvorefter udlevering til fuldbyrdelse af en dom til fængsel eller anden frihedsberøvende foranstaltning, der er idømt ved en afgørelse truffet *in absentia*, kan gøres betinget af, at den myndighed, der har udstedt en arrestordre giver garantier, der skønnes tilstrækkelige til at sikre, at den pågældende får lejlighed til at få sagen genoptaget i den udstedende medlemsstat og til at være til stede ved domsforhandlingen.

Det vil således som udgangspunkt være tilstrækkeligt for udlevering i den nævnte situation, at den relevante myndighed i den pågældende EU-medlemsstat giver oplysning om, at den domfældte har mulighed for genoptagelse af sagen samt lejlighed til at være til stede under den fornyede domsforhandling af sagen.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke på den eksisterende adgang til at nægte udlevering til stater uden for Den Europæiske Union bl.a. i tilfælde, hvor princippet om retten til retfærdig rettergang ikke vurderes overholdt.

Der henvises herved til pkt. 4.1.8. i de almindelige bemærkninger.

§ 10 h

Den foreslåede bestemmelse i § 10 h, stk. 1, svarer til den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 6.

Bestemmelsens *stk. 2*, præciserer, at der i overensstemmelse med gældende ret ikke må ske udlevering, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen svarer til artikel 3 i Den europæiske Menneskerettighedskonvention.

En tilsvarende bestemmelse om udlevering til stater uden for EU foreslås indsat i § 6, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

§ 10 i

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10 i skal udlevering udsættes, hvis det i særlige tilfælde – navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold – må antages, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn. Derimod er det efter bestemmelsen ikke muligt at afslå udlevering i henhold til en europæisk arrestordre med henvisning til, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn. Udsættelsen af udleveringen skal udstrækkes indtil de særlige forhold, der gør udlevering uforenelig med humanitære hensyn, ikke længere er til stede.

Bestemmelsen i § 10 i er en følge af rammeafgørelsens artikel 23, stk. 4, hvorefter en udlevering kan udsættes midlertidigt af tungtvejende humanitære grunde, f.eks. hvis der er vægtige grunde til at antage, at udlevering klart ville bringe den eftersøgte liv eller helbred i fare. Den europæiske arrestordre skal fuldbyrdes, så snart disse grunde ikke længere foreligger. Den anmodede medlemsstats myndighed skal straks underrette den udstedende medlemsstats myndighed om udsættelsen og skal i den forbindelse så vidt muligt aftale en ny dato for udleveringen.

§ 10 j

Den foreslåede bestemmelse i § 10 j indeholder reglerne om, hvornår en person, der udleveres til en EU-medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre, kan drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland (specialitetsreglen) for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for. Bestemmelsen er en konsekvens af den ved lovforslaget foreslåede nye systematik, hvorefter udleveringsloven bl.a. opdeles i et kapitel om betingelser for udlevering til lande uden for EU (kapitel 2) og et kapitel om betingelser for udlevering til EU-medlemsstater (kapitel 2 a).

Efter den foreslåede bestemmelse finder § 10 tilsvarende anvendelse for udlevering til EU-medlems-